

man derimod opnaar, er, at Befolkningen faar en vis Oplysning. Gennem Dyrskuerne opnaar den at kunne se en Samling af mange forskelligartede Ting. Jeg stiller derfor Dyrskuerne og Landboforeningerne i Klasse med vore Folkehøjskoler. Det er et Opdragelsesmiddel til at udvikle vor Landbostand til større og større Dygtighed. Men naar man spørger om, hvad der har foranlediget, at det danske Landbrug nu staar saa højt, jeg kan sige ikke alene her i Danmark, men for den almindelige Bevidsthed hele Verden over, og man dertil svarer, at det har været en Følge af Lovgivning, tror jeg rigtignok, at man overvurderer denne Faktor ganske overordentlig. Der har været ganske andre Kræfter i Bevægelse, som have ført Landbruget frem, og den allerstørste af disse Kræfter er vel den, at Landbruget har været i Nød. Netop denne Nød har lært os at anspænde alle vore Kræfter.

Paa Grund af den fremrykkede Tid skal jeg nu ikke indlade mig videre paa Sagen, men der er dog et Par Bemærkninger om Enkeltheder, som jeg gerne vilde gøre. Der staar i § 1 Nr. 14, at til Ansættelse af Foreningskonsulenter skal Staten yde et aarligt Bidrag af $\frac{2}{3}$ af Lønnen. Det er en betydelig Forandring, som dermed er indført. Der har hidtil været ydet et Bidrag til Foreningskonsulenter, som har staaet paa Finansloven, men som rigtignok langt fra har været $\frac{2}{3}$ af vedkommendes Løn. Nu gaar man altsaa paa en Gang saa højt op. Jeg skal ikke nægte, at jeg er noget betænkelig derved, ikke fordi jeg ikke under Konsulenterne en saa rigelig Løn, men jeg frygter for, at et saa stort Statsbidrag skal bevirke, at vi faa, om jeg saa maa kalde det, Overproduktion af Konsulenter. Det er jo meget fristende for mange at ansætte saadanne, naar man ved, at Staten betaler de $\frac{2}{3}$ af Lønnen. Naar en Landboforening f. Eks. giver 300 Kr., og Staten følger $\frac{2}{3}$ til, saa have vi straks en Løn, og der kan ansættes en Konsulent. Der er mange Konsulenter, som have gjort et ganske udmærket Arbejde, men jeg tror ogsaa, der er Konsulenter, som udrette forholdsvis lidt, og jeg tror, at man let paa dette Omraade kan komme til at gaa for vidt. For mig staar det saaledes, at dersom Staten betalte Halvparten, vilde Fristelsen til at oprette, om jeg saa maa kalde det, unødvendige Stillinger for Konsulenter ikke være saa stor.

Et andet Sted, jeg vil omtale, er § 13, sidste Stykke. Der har man i Lovforslaget

en Bestemmelse om Hesteavlforeninger, hvori det hedder, at naar en Hesteavlforening har modtaget Bidrag af Statskassen, da skal den være villig til at lade indtil 10 Hopper bedække af den vedkommende Hingst. 10 Hopper! De kunne komme fra et hvilket som helst Sted i Landet, det skal være. Jeg tror, det er en temmelig høj Veksel, man der trækker paa en enkelt Hesteavlforening. Det er ikke noget ganske lidt, man forlanger: Bedækningsret til 10 Hopper. Det beror navnlig paa, hvor udmærket den Hingst er, som vedkommende Hesteavlforening er i Besiddelse af. Naar jeg nu tænker paa den Forening, der ejer den bedste Hingst i Danmark, nemlig Horsens Hesteavlforening, der ejer „Aldrup Munkedal“, og hvem der er blevet budt 500 Kr. for en Bedækningsret — ja, der tales endogsaa om, at nogle ere gaede til 600 Kr. for en Bedækningsret — vil man se, at 10 Bedækninger repræsentere for en saadan Forening ikke mindre end 5,000 Kr. Det højeste, som Staten giver dertil, er imidlertid 4,000 Kr. Saa kan man jo ganske vist sige, at vedkommende Forening kan give Afkald paa Statstilskuddet, det vil den formentlig ogsaa gøre, men jeg tror dog, at hele den Maade, hvorpaa denne Bestemmelse er affattet, er mindre heldig. Naar der staar: „naar de have modtaget Statstilskud“, er det saa Statstilskud, som er modtaget tidligere, eller er det blot det Statstilskud, som de modtage, efter at denne Lov er udstedt; det vil have stor Betydning for en saadan Hesteavlforening, thi jeg antager, at denne Forening ikke vil modtage Statstilskud, naar der trækkes saa store Veksler paa den.

I det hele taget forekommer det mig, at denne Lov er affattet saaledes, at man kan glæde sig over den, det er en meget god Lov, og jeg synes, at den højtærede Landbrugsminister og ogsaa det ærede Ting have Ære af, at Loven har faaet den Affattelse, den har. Naar jeg har fremhævet et Par Punkter, er det kun for det Tilfælde, at der alligevel skulde ske Forandringer i dette Ting, saa vilde jeg for min Del sætte Pris paa at faa de to Punkter med, som jeg har fremdraget.

Brun: Da Tiden er saa langt fremrykket, skal jeg fatte mig i stor Korthed. Dette Forslag er jo bygget paa de bestaaende Love, og da hele den danske Udvikling paa Husdyravlens Omraade er gaaet saa stærkt fremad under disse, er der vel al Grund til at vente, at den ogsaa i